

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 28071-04-20

ע"ע 12069-06-20

ניתנה ביום 25 מרץ 2021

המערערת בע"ע 12069-06-20

המשיבה בע"ע 28071-04-20

פלוגית

-

המשיבה 1 בע"ע 12069-06-20

המערערת בע"ע 28071-04-20

1. מדינת ישראל

המשיבה 2

2. אלמונית

בפני השופטת לאה גליקסמן, השופט רועי פוליאק, השופטת חני אופק גנדלר
נציגת ציבור (עובדים) גב' ורדה אדוארדס, נציג ציבור (מעסיקים) מר עמית שטרייט

בשם פלוגית – עו"ד גיא אופיר; עו"ד בן לוי
בשם המדינה והמשיבה 2 – עו"ד יצחק פרדמן

החלטה

השופטת לאה גליקסמן

לפנינו בקשת המשיבה 1 (להלן – המדינה), להתיר את פרסומו של פסק הדין מיום
18.11.2020 בערעורים שבכותרת (להלן – פסק הדין), במסגרתו התקבל ערעור המדינה
(ע"ע 28071-04-20) ונדחה הערעור שהוגש מטעם פלוגית (להלן – העובדת) (ע"ע
12069-06-20) (להלן – הבקשה).

רקע עובדתי ובקשת המדינה

1. בבית דין זה נדונו שני הערעורים שבכותרת הנוגעים לפסק דינו של בית הדין האזורי
באר-שבע (ס. הנשיא צבי פרנקל ונציג הציבור מר יהודה פלצ'י; סע"ש 10268-09-17),
בגדרו הוטל על המדינה לשלם לעובדת פיצוי בסך 35,000 ₪ בגין התעמרות בעבודה
מצידה של הממונה הישירה שלה, היא המשיבה 2 (להלן – אלמונית), בעבודתה אצל
המדינה; פיצוי בסך 4,000 ₪ בגין הפרת הוראות התקשי"ר הנוגעות להארכת

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 28071-04-20

ע"ע 12069-06-20

העסקתה בחוזה לתקופה זמנית; פיצוי בסך 8,000 ₪ יחד ולחוד עם אלמונית בגין הפרת הוראות חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה – 1965; והוצאות משפט ושכ"ט בסך 4,700 ₪. מנגד, בית הדין האזורי דחה מספר רכיבים מתביעתה של פלונית, בכללם פיצוי בגין הטרדה מינית שעברה לשיטתה במסגרת העבודה; ופיצוי בגין פיטורין שלא כדין. הערעור הראשון (ע"ע 28071-04-20) הוגש על ידי של המדינה בנוגע לפיצויים שהושטו עליה בגין התעמרות והפרת הוראות התקשי"ר. הערעור השני (ע"ע 12069-06-20) הוגש על ידי העובדת ביחס לרכיבי תביעתה שנדחו וכן באשר לשיעור הפיצוי שנפסק לזכותה.

2. כאמור לעיל, ביום 18.11.2020 ניתן פסק הדין אשר קיבל את ערעור המדינה ודחה את ערעור העובדת. פסק הדין לא פורסם ונשלח אל הצדדים כאשר ברקע המסמך מוטבע הכיתוב "איסור פרסום". בסמוך לאחר מכן הגישה המדינה את הבקשה בה עתרה לפרסום פסק הדין. המדינה ציינה, כי היא אינה מתנגדת לפרסומו "תוך חיסוי שמות הצדדים ותוך הסתרת שמות אחרים שהובאו בגוף פסק הדין שעשויים להצביע על זהותם של הצדדים".

3. בהחלטה מיום 29.11.2020 הובהר, כי התיק נוהל באופן חסוי בשל הטענות שהעלתה העובדת להטרדה מינית. בנוסף, העובדת ואלמונית התבקשו להגיש עמדותיהן לאפשרות פרסום פסק הדין ללא שמות הצדדים ופרטים מזהים. העובדת הגישה תשובה קצרה מטעמה בה התנגדה לבקשה. זאת, בשל העובדה כי היא מצויה "במשבר אמון קשה, לאחר שנגרם לה עוול". מטעמה של אלמונית לא הוגשה כל עמדה.

הכרעה

4. לאחר בחינת הבקשה, עמדת העובדת וכלל חומר התיק, הגענו לכלל מסקנה כי דין הבקשה להתקבל כך שפסק הדין יפורסם תוך חיסוי שמות הצדדים ופרטים מזהים אחרים. להלן נימוקינו להחלטה זו.

5. כידוע, עקרון פומביות הדיון הינו "עקרון יסודי חוקתי בשיטתנו המשפטית" (עב"ל (ארצי) 64316-12-18 אבישג ברנד - המוסד לביטוח לאומי (18.6.2019), בפסקה 5; ע"ע (ארצי) 37105-07-18 ידיעות אינטרנט (מפעילת אתר Ynet) - צבי צפירה

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 28071-04-20

ע"ע 12069-06-20

(8.7.2019), בפסקה 28). בהתאם, בפסיקה נקבע כי פרסום פסק הדין הוא הכלל

וחיסויו הוא החריג:

"עיקרון פומביות הדיון הינו עיקרון על בשיטתנו, המעוגן בסעיף 3 לחוק יסוד: השפיטה. בסעיף 68 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 פירט המחוקק את הכללים המעשיים באשר לאופן יישומו של העיקרון, והוא פותח בהצהרה: "בית משפט ידון בפומבי". עיקרון פומביות הדיון נועד להבטיח שדיוני בית המשפט יהיו פתוחים ונגישים לקהל הרחב ועל מנת שפועלה של מערכת המשפט והליכיה יהיו שקופים ונתונים לפיקוח ציבורי... עיקרון פומביות הדיון משמיע מעצמו את הפרסום הפומבי של המתרחש בין כותלי בית המשפט. באמצעות הפרסום מתוודע הציבור לנעשה באולמות בית המשפט אף מבלי להיות נוכח בגופו... סעיף 70 לחוק בתי המשפט מהווה חריג לכלל פומביות הדיון. הוא קובע סמכות לאסור פרסום על דיונים במספר עניינים חריגים שהמחוקק ראה אותם כבעלי רגישות מיוחדת, אלא ברשות בית המשפט."

רע"פ 1201/12 יוסף קטיעי נ' מדינת ישראל (9.1.2014), בפסקה 18.

וכן בפסקה 9 לחוות דעתו של השופט ג'ובראן בעניין קטיעי האמור:

"ההסדר החוקי הקיים הקבוע בחוק בתי המשפט על פיו הפרסום הוא הכלל, ואיסורו הוא החריג..."

6. סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד – 1984, החל על הליכים בבית

הדין לעבודה מכוח סעיף 39 לחוק בית הדין לעבודה, תשכ"ט – 1969, מעניק שיקול

דעת לערכאה השיפוטית, באשר לאיסור פרסום כל חומר הנוגע לדיוני המשפט,

בהתקיים נסיבות חריגות או לשם תכליות פרטיקולריות, כמפורט להלן:

"בית משפט רשאי לאסור כל פרסום בקשר לדיוני בית המשפט, במידה שהוא רואה צורך בכך לשם הגנה על בטחונו של בעל דין, עד או אדם אחר ששמו הוזכר בדיון או לשם מניעת פגיעה חמורה בפרטיות של אחד מהם, לשם מניעת פגיעה בפרטיות של אדם בשל חשיפת מידע רפואי עליו או לשם מניעת פגיעה בפרטיותו של אדם עם מוגבלות שכלית או של

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 28071-04-20

ע"ע 12069-06-20

אדם עם מוגבלות נפשית, כהגדרתם בחוק הליכי חקירה והעדה

של אנשים עם מוגבלות, של אחד מהם."

7. כפי שהוסבר בעניין ברנד, גם כאשר יש צפי לפגיעה בפרטיותו של בעל הדין עקב פרסומו של פסק הדין, אין הדבר מוביל לאיסור הפרסום בהכרח. שכן, המדובר בסמכות שבשיקול דעתה של הערכאה השיפוטית:

"על פי לשון סעיף 70(ד) לחוק, 'בית משפט רשאי לאסור כל פרסום בקשר לדיוני בית המשפט...'", כלומר, זוהי סמכות שבשיקול דעת, ואין מדובר באיסור פרסום אוטומטי. וההלכה הפסוקה מורה כי "גם כאשר בית המשפט מגיע למסקנה כי הפגיעה בפרטיות היא 'פגיעה חמורה', אין משמעות הדבר כי הוא יפעיל בהכרח את סמכותו מכוח סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט. ברי כי גם שאלה זו כפופה לשיקול דעת, וייתכנו מצבים שבהם חרף קיומה של פגיעה חמורה בפרטיות יוחלט כי אין מקום להטיל מגבלות על פרסום פסק הדין, בשים לב למידת הפגיעה שתיגרם לעקרון פומביות הדיון ממהלך זה, בנסיבות העניין..." (רע"א 382/16 יהל נ' פקיד שומה תל אביב 4, בסעיף 22 לפסק הדין (13.7.2016))."

עניין ברנד, בפסקה 5.

8. יחד עם זאת, על הליכים שבסמכות בית הדין לעבודה לפי סעיף 10 לחוק למניעת הטרדה מינית, תשנ"ח – 1998, חלה הוראת סעיף 10א לחוק שוויון הזדמנויות בעבודה, תשמ"ח – 1988 (להלן – חוק השוויון). סעיף 10א(א) קובע כך:

"בהליך לפי חוק זה בשל פגיעה שמקורה אחד העניינים המנויים בסעיף 7(א), או בשל הפליה מחמת נטיה מינית כאמור בסעיף 2(א), רשאי בית הדין לעבודה לדון בדלתיים סגורות; ביקש תובע או מתלונן לדון בדלתיים סגורות, ייעתר בית הדין לבקשה, זולת אם החליט אחרת מטעמים מיוחדים שיירשמו."

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 28071-04-20

ע"ע 12069-06-20

בהתאם, סעיף 10א(ג) קובע:

"לא יפרסם אדם דבר על דיון שהתנהל בדלתיים סגורות, אלא

ברשות בית הדין לעבודה"

המחוקק אף קבע, כי פרסום פרט כלשהו מדיון שהתנהל בדלתיים סגורות שלא ברשות בית הדין, בניגוד לאמור בסעיף 10א(ג), מהווה עבירה פלילית שעונשה בצידה. כך, סעיף 10א(ד) קובע כדלקמן:

"העובר על הוראות סעיף קטן (ג), דינו - מאסר ששה חודשים"

הנה כי כן, הגם שהדין הכללי מבכר את הדיון הפומבי ואת פרסומו של פסק הדין, הרי שבתובענות בהן מתבררת סוגיית הטרדה מינית ברירת המחדל היא – ככל שהוגשה בקשה בעניין, מצידו של התובע או המתלונן – לסגור את הדלתיים ולחסות את ההליך, אלא אם התקיימו טעמים מיוחדים לחרוג מכך. יפים בהקשר זה הדברים שנקבעו בע"ע (ארצי) 13359-12-13 חן מענית - עיתונאי – אלמונית (31.7.2014), בפסקה 44 והאסמכתאות (שם):

"אם תובע או מתלונן מבקש לקיים את הדיון בדלתיים סגורות,

חל היפוך היוצרות: הכלל הוא כי יש להיעתר לבקשה ולקיים

את הדיון בדלתיים סגורות, והחריג הוא שלא להיעתר לבקשה,

מטעמים מיוחדים שיירשמו. יודגש, כי היפוך היוצרות נעשה

רק שעה שהמבקש את הדלתיים הסגורות הוא "תובע או

מתלונן"

כן נקבע, כי בתובענות בהן מתבררת סוגיית הטרדה מינית הרי ש"ככלל לא יפורסמו לגבי הליך שכזה, עד לאחר סיומו, אלא אותם פרטים שיותר פרסומם, כלומר נאסר פרסום פרטי ההליך כל עוד העובדות טרם נתבררו (כולן או חלקן) או שנקבעו ממצאים עובדתיים אך הם טרם הפכו חלוטים." בר"ע (ארצי) 18839-04-18 אלמונית - חברה פלונית (17.9.2018), בפסקה 34; להלן – עניין אלמונית). נמצא אפוא, כי "היפוך היוצרות" תקף הן ביחס לשאלה בדבר סגירת דלתות בית הדין והן ביחס לפרסום הנעשה באולם בית הדין בעת הדיון והחלטות בית הדין.

9. יוער, כי גם בהליכים הנוגעים להטרדה מינית, עליהם חולשת הוראת ס' 10א' לחוק השוויון כאמור, נשמר שיקול הדעת הרחב של בית הדין, מקום בו לא הוגשה בקשת תובע או מתלונן לחסות את ההליך. ממילא, מקום בו לא הוגשה בקשת תובע או מתלונן, יש לשוב אל העקרון המרכזי, המעדיף קיומו של הליך פומבי על פני חיסויו

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 28071-04-20

ע"ע 12069-06-20

ואל הכלל הקובע "כי החריגים לעקרון פומביות הדיון יפורשו בדרך הצמצום וכי לעולם תיטת הכף אל עבר פתיחת הדלתיים והתרת הפרסום" (עניין מענית, בפסקה 42. ההדגשות הוספו, ל.ג.).

10. ודוק, בין שני הענפים של עקרון פומביות הדיון המפורטים לעיל, האחד, קיום הדיון בפומבי, כלומר בדלתיים פתוחות; והשני פרסום פרטי הדיון ופסק הדין - "ישנה זיקה הדוקה, אך הם נפרדים וכל אחד מהם עומד בפני עצמו. בבוא בית הדין ליתן החלטה בנושא פומביות הדיון, עליו ליתן דעתו על האבחנה בין שני עקרונות המשנה הללו, שכן כל אחד מהם מוסדר בהוראות חוק נפרדות ושונות. יודגש כי יש חשיבות רבה בעמידת בעלי הדין (בבואם להגיש בקשות שונות או להשיג על החלטות) ובעמידת בית הדין (בבואו להכריע בבקשות אלה) על האבחנה בין שאלת קיום הדיון בדלתיים סגורות ובין שאלת הפרסום של פרטי ההליך. החשיבות היא בראש ובראשונה באיתור המסגרת הנורמטיבית הרלוונטית, השונה ביחס לכל אחד מהעניינים הללו, שמכוחה ועל פיה בלבד מוסמך בית הדין לפעול. לאבחנה הברורה בין שאלת הדלתיים הסגורות ובין שאלת הפרסום עשויה להיות נפקות גם בשאלת עצם האפשרות להשיג על ההחלטה ובשאלת אופן ההשגה עליה"

(עניין אלמונית, בפסקה 37).

11. **ומן הכלל אל הפרט**: ההליך נוהל תוך חיסויו בהתאם לשיקול דעתו של בית הדין והשאלה העומדת לדיון כעת היא פרסום פסק דין, לאחר שכבר נדונו הערעורים מטעם הצדדים על ידי בית דין זה, ולאחר שנדחה, כאמור, ערעור העובדת כך שהקביעות בפסק הדין עליהן ביקשה העובדת לערער הפכו חלוטות. בהקשר זה נפסק, כי הגם שבהליכים המתנהלים בהתאם להוראת סעיף 10א לחוק השוויון, ככלל, הדיון בהליך נערך בדלתיים סגורות "וכפועל יוצא מכך נאסר פרסום פרטיו כל עוד ההליך מתנהל" (ע"ע (ארצי) 64261-10-18 פלונית - חברה אלמונית 21.1.2019, בפסקה 9. ההדגשה הוספה, ל.ג.) הרי ש"לאחר שניתן פסק הדין בערכאה הדיונית, משתנה נקודת האיזון ויש לבחון את שאלת הפרסום מחדש"

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 28071-04-20

ע"ע 12069-06-20

(שם). וביתר פירוט – "משפסק הדין הפך לחלוט ניטל החשש מההשלכות של פרסום פרטים שאינם מבוססים, ונשמט בעיקרו של דבר הבסיס להטלת החיסיון על שם המעסיק. במקרים כגון אלה תיטה הכף לכיוון של פומביות הדיון ושל פרסום שם המעסיק, אלא אם יוכחו שיקולי נגד כבדי משקל, כגון החשש שפרסום שם המעסיק יוביל לזיהוי פרטי המתלוננת או פגיעה חמורה בפרטיות וכיוצ"ב" (עניין מענית, בפסקה 65; ההדגשה במקור, ל.ג.).

12. בענייננו, העובדת לא הגישה בקשה עצמאית מטעמה למניעת פרסומו של פסק הדין לפי סעיף 10א לחוק השוויון. גם בתגובה לבקשת המדינה מושא החלטה זו, לא הגישה העובדת עמדה מפורטת בנוגע לסירובה לפרסום פסק הדין, אלא בחרה לטעון באופן תמציתי כי היא מתנגדת לבקשת המדינה לפרסום פסק הדין, היות והיא "במשבר אמון קשה" כלשונה, וחשה כי נגרם לה עוול. אלא, שאין די באמירה כללית זו של העובדת כדי להצדיק חיסויו של פסק הדין, כאשר צעד זה מהווה, כמפורט לעיל, חריג לעקרון פומביות הדיון. ודאי שאין הדברים מצדיקים את מניעת הפרסום, שעה שהמדינה הסכימה כי פרסום פסק הדין ייעשה תוך חיסוי שמות הצדדים ופרטים מזהים נוספים. לטעמנו, פרסום פסק הדין באופן זה, מאזן בין עקרון פומביות הדיון ותכליתו המבקשת לחזק את מראית פני הצדק ובין הרצון למזער את הפגיעה בבעלי הדין ולהפיג את החשש מפני פגיעה בפרטיותה של העובדת, וחשיפת מידע הנוגע אליה בהקשר של טענותיה להטרדה מינית, גם אם אלה נדחו בסופו של יום. יתר על כן, פסק הדין בערעור דן בעיקרו בסוגיות נוספות, הנוגעות לטענה בדבר התנכלות תעסוקתית והטלת אחריות בגינה על מעסיק, ולגבי אלה המהוות כאמור את עיקר פסק הדין בוודאי שלא מתקיימת עילה לחסותם תוך סטייה מעקרון פומביות הדיון.

13. אשר על כן, ומשלא הצביעה העובדת על טעם כלשהו, בגינו יש לחרוג מהכלל בדבר פומביות הדיון, המחייב פרסומו של פסק הדין, המסקנה המתבקשת היא כי יש להורות על פרסום פסק הדין. עם זאת, כדי לאזן בין פרסום פסק הדין לבין הצורך להימנע מפגיעה בפרטיותם של הצדדים נוכח הטענות שעלו במסגרת פסק הדין, ובהתחשב גם בהסכמת המדינה, יפורסם פסק הדין תוך חיסוי פרטים מזהים כלשהם אודות הצדדים האחרים.

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 28071-04-20

ע"ע 12069-06-20

סוף דבר

14. הבקשה מתקבלת, כך שפסק הדין יפורסם באופן האמור בסעיף 11 דלעיל, בנוסח המצורף להחלטה זו, וזאת בתוך שבעה ימים ממועד מתן ההחלטה. בנסיבות העניין איננו עושים צו להוצאות בגין הליך זה.

ניתנה היום י"ב ניסן תשפ"א (25 מרץ 2021) בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.

חני אופק גנדלר,
שופטת

רועי פוליאק,
שופט

לאה גליקסמן,
שופטת, אב"ד

מר עמית שטרייט,
נציג ציבור (מעסיקים)

גברת ורדה אדוארדס,
נציגת ציבור (עובדים)